

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Θέέ μου, τί κάνετε; Ξεφώνισαν κι' οί τέσσερες εὐπατρίδαι κατάχλωμοι ἀπό ἀγωνία.

Ὁ προσωπιδοφόρος σιωπηλός, τούς κύτταξε αὐστηρά. "Επιπαι, τούς ἐγεννε χαρακτηριστικά, σάν νά τούς ἔλεγε:

—Σεῖς πληγωθήκατε!... Ἡ οὐραία μου τώρα, ν' ἀντιμετωπίω κι' ἐγώ αὐτόν τόν ἀποπνοδο ἔγχρο! "

Οί τέσσερες πληγωμένοι εὐπατρίδαι παραμέρισαν πιό ὠχρόι τώρα, χωρὶς νά ξεστομισοῦν λέξι.

Ὁ προσωπιδοφόρος παρουσίασε τὸ σπαθὶ του στὸν Τραγκαθέλ, τὸν χαϊρέθηκε κι' ἡ μονομαχία τους ἀρχισε ἀμέσως. Τὰ σπαθία τους πετοῦσαν σπῆδες ἀπ' τὶς ὀρθμητικὲς συγκρούσεις τους.

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι ἦσαν ἀντάξιοι, ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου. Ἡ ἐφομαχία τους ἦταν ἀφάνταστης τέχνης, κι' ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρουσα.

Ἡ ἐπιθέσεις ὁμως, προερχόντουσαν διαρκῶς ἀπ' τὸν ἀγνωστο. Ὁ Τραγκαθέλ πρόσεχε διαρκῶς, ὄχι πῶς νά χτυπήσει, ἀλλὰ πῶς νά μὴ χτυπηθῆ τὸν ἀντίπαλό του.

Περιωριζόταν λοιπὸν, ν' ἀμύνεται, μὲ ἀπαράμιλλη δεξιότητα. Ἀντρίχιαζε ἀπὸ κάποιο ἄοριστο, ἀλλόκοτο συναίσθημα, τὸ ὁποῖο κυριαρχοῦσε σιγά-σιγά στὴν ψυχὴ του. "Ἐτρωγε κυριολεκτικῶς μὲ τὰ μάτια, τὸν ὀρθμητικὸ προσωπιδοφόρο. Καὶ μουρμούριζε μέσα του:

—Διάβολε!... Τί ὠρῶσα πού ἐφομαχεῖ, αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης!... Θά τὸν θαύμαζε, κι' ὁ ἴδιος ἀκόμη ὁ Δάσκαλός μου ὁ Γιωπαρέλλο!... "Ἀλλὰ ποῖος εἶνε;... Ποῖος εἶνε ἄραγε;... Γιατί φορεῖ τὸ καπέλλο του;... Κι' αὐτὴ ἡ προσωπίδα του, τί νά σημαίνει;...

Ξαφνικὰ συγκλονίστηκε, καὶ τραύλισε μὲ ἀνεκφραστὴ συγκίνηση:

—ὦ, γυναίκα λοιπὸν εἶνε!...

Κι' ἀνατριχώνοντας πρὸς τὰ πίσω, οὐρλιαξε μὲ ἀγωνία:

—Εἶνε ἡ 'Αναΐς!

Ἦταν τρομερὸ τὸ οὐρλιαχτὸ αὐτὸ τῆς ψυχῆς του! Ἡ 'Αναΐς!... Εἶχε τραθηῖ τὸ σπαθὶ του, ἐναντίον τῆς 'Αναΐδος!

"Ἐνοιωσε ἀδειά τὴν καρδιά του, ἀπὸ αἷμα. "Ἐνοιωσε ζάλη στὸ κεφάλι του. Καὶ μουρμούρισε στεναίνοντας:

—Τέλειωσαν ὅλα παιδιά!

Κι' ὑποχωροῦσε διαρκῶς, παραχωρώντάς της τὸ ἔδαφος. Ναι, ὑποχωροῦσε καὶ σκεπτόταν, ὅτι αὐτὴ ἡ κόρη—μὲ τὰ φλογερά μάτια καὶ μὲ τὴ φλογερὴ καρδιά—αὐτὴ ἡ εὐγενεὴ κι' ἀγνή νέα μὲ τὴν παράδοξο μοῖρα της... αὐτὴ ἡ ἄτρομη πολέμια τῆς χάριν τῆς ὁποίας θάχουν ὄλο του τὸ αἷμα... αὐτὴ 'Αναΐς του, ἐπιτέλους.. ἤθελε νά τὸν σκοτώσει!

Λυγμοὶ τοῦκοθαν τὴν ἀναπνοή. Ἐκεῖνη προχωροῦσε, κι' αὐτὸς ὑποχωροῦσε. Ἐκεῖνη ἐξακολουθοῦσε νά τοῦ ἐπιτίθεται μὲ τέχνη ἀπαράμιλλη καὶ λύσσα, κι' αὐτὸς μεταχειριζόταν τὴν ἀκατανόηστη ἐπιδειξιότητά του, μόνο καὶ μόνο γιὰ νά μὴν τὴν ἀγγίξει!

"Ἐφθασε, τέλος, ὁ δυστυχισμένος Τραγκαθέλ στὸν κορμὸ μιᾶς ὀγκώδους θελανιδιάς καὶ στήριξε τὴ ράχι του ἐκεῖ. "Ἐσπερε παιδί ἢ νά χτυπήσει, ἢ ν' ἀφήνῃ νά τὸν χτυπήσει Ἐκεῖνη. Καὶ μιὰ σκέψη, ἡ ἐσχάτη, ἡ τελευταία σκέψη του, τὸν φώτισε μὲ τὸ πένθημό της φῶς: Νά πεθάνῃ, νά πεθάνῃ ἐκεῖ κι' ἀμέσως, σκοταμένος ἀπ' τὴν 'Αναΐδα του!

Χαλάρασε λοιπὸν παρευθὸς τὴν ἄμυνά του. Ξεγυδώντας ἡ 'Αναΐς τὴ μεταμφιεσί της, ἐξάλλη, ἀδιαφορῶντας ἀνὰ τὴν ἀναγνώριζε ὁ ἀντίπαλός της ἀπ' τὴ φωνὴ της, τοῦ εἶπε βίαια:

—Φυλαχτήτε λοιπὸν, κύριε!... Φυλαχτήτε, γιατί θά σὰς σκοτώσω!

—Ἐμπρός, τότε!... Ἐμπρός, δεσποινίς!...

Συγχρόνως ἡ 'Αναΐς ἔβλεπε ἕναν ἐρισμὸ κατόρθωτο, ἐνῶ ὁ Τραγκαθέλ χαμῆλωνε τὸ σπαθὶ του καὶ γυμνώσει τὸ στήθος του ἀτραπιαῖα.

Κεραυνομένη ἡ νέα ἀπ' τὸ «δεσποινίς» ἐκεῖνο, κατάρθρωσε νά ἀνακόψῃ κάπως τὴν ὀρμὴ τοῦ ἐρισμοῦ της. Ὡστόσο, τὸ σπαθὶ της πρόλαξε νά τρυπήσῃ τὸ στήθος τοῦ Τραγκαθέλ ἀνάλαφρα, ἐνῶ ἐκεῖνος χαμογελοῦσε θλιβερὰ καὶ δάκρυζε...

Σταγόνες αἵματος κύλισαν ἀπ' τὴν ἐπιπόλαια πληγὴ του. Εἶχε βάλει τὸ σπαθὶ του στὴ θήκη του, ἐνῶ ἡ 'Αναΐς εἶχε πετάξει τώρα καὶ τὸ σπαθὶ της καὶ τὴν προσωπίδα της.

Λαχανιασμένη, κυττοῦσε πότε τὸν νέο καὶ πότε τὸ αἷμα ποῦ κυλοῦσε στὸ στήθος του. Ἐκεῖνος, ἀγέρωχος, μὲ ὀρθωμένο ὑπερήφανο τὸ κορμί του, τὴν κύτταξε κατὰμματα. Καὶ στὸ βλέμμα του ἔπληρε ἀνάμικτη ἡ λατρεία καὶ ἡ μελαγχολία.

—Δεσποινίς! μουρμούρισε μὲ πικρὸ χαμόγελο. Σὰς εὐχαριστῶ, γιατί διδάξατε ἕναν τεχνικὸ σπαθισμὸ, σὲ μένα τὸν διδάσκαλο ἀκριβῶς τῆς ὀπλομαχίας!... Ποτὲ δὲν θά ξεχάσω, ὅτι μὲ πληγώσε ἡ 'Αναΐς καὶ Λεοπάρ..

—Πῶς; σκίρτησε καὶ ἐξεφώνισε ἐκεῖνη. Ξέρετε λοιπὸν, ποιὰ εἶμαι;

Συγχρόνως, κι' οἱ τέσσερες εὐπατρίδαι γύρω της, κύτταζαν τὸν Τραγκαθέλ μανιώδεις, κι' ἐφογγιγαν τὰ σιλιέττα τους μὲ λύσσα σὰ ἀριστέρὰ τους χέρια.

—Ναι, σὰς ξέρω! Ἐσάνπε σταθερὰ ὁ Τραγκαθέλ. Καὶ ξέρω ἀκόμη, ὅτι ἐρχεστε ἀπ' τὸ 'Ανζού, ὅπου ἡ κυρία μητέρα σας σκοτώθηκε ἀπὸ κείνους, οἱ ὁποῖοι ζητοῦν τώρα νά σκοτώσουν καὶ σὰς!... Καὶ ξέρω ἀκόμη ποιὰ καὶ πῶσα μιση σὰς κληροδότῃς ἡ μακαρὴ τῆς Λουΐζα ντὲ Λασπάρ, ἡ μητέρα σας... Καὶ ξέρω ποιὰ σπουδαία ἔγγραφα πρόκειται—ἀργὰ ἢ γρήγορα—νὰ σὰς ἀφαιρέσῃ ὁ βαρῶνος ντὲ Σαμπρὴν... Καὶ ξέρω ἐπίσης, τὴ εἶδος ἄγωνα ἀνάλαθετα ἐναντίον κάποιου πανισχύρου ἀτόμου, τὸ ὁποῖο δυστυχῶς θά σὰς συντρίψῃ!

Ὁ ἄμοιρος νέος προσπαθοῦσε ἔτσι νά πληροφορήσῃ ὅσο μπορούσε καλύτερα τὴν 'Αναΐδα, γιὰ ὅλους τὸς κινδύνους τοῦ τὴν ἀπειλοῦσαν, χωρὶς ὠστόσο νά μιλῆσει καθόλου γιὰ τὸν ἑαυτό του...

Ἡ 'Αναΐς, ἐντέλως χλωμὴ ἀπ' τὴν ταραχὴ της, ἀναρωτιόταν ἀν ἔπρεπε νά ἐυχαριστῆται αὐτὸν τὸν νέο ἢ νά τὸν μισήσῃ. Τὸν δέικε μὲ τέλος μ' ἕνα ἀγωνιώδες ἐξεφώνητό:

—Μιὰ λέξι, κύριε! Ἀπὸ ποιὸν πληροφορηθήκατε τὰ θανάτια αὐτὰ μουσικά;

"Ἐκεῖνος μουρμούρισε ἀπλά:

—Ἀπ' τὸν κύριο ντὲ Ρισελιέ!

"Ἐννοοῦσε τὸν ἀρχιεπίσκοπο Λουδοβίκο Ρισελιέ. Γιατὶ ὁ ἄλλος, ὁ Ἀρμάνδος, ὁ τρομερὸς ἀδελφὸς τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ἦταν πασίγνωστος μὲ τὸν τίτλο του ὡς «καρδινάλιος». Ἐτοῖ λοιπὸν τὸν ἐνοῦσε κι' ὁ φτωχὸς νέος.

Οἱ τέσσερες εὐπατρίδαι ὁμως, μούγκρισαν μὲ μιὰ φωνὴ συγχρόνως:

—Διάβολε! θρασυάτῃ πού τὴν ἔχει!

Εἶχαν φανταστῆ, ὅτι ὁ Τραγκαθέλ ἦταν στὴν ὀπλομαχία τοῦ καρδινάλιου!

Τὰ ἴδια νόμισε κι' ἡ 'Αναΐς. Φλόγες ἔλαμψαν στὰ μάτια της. Καὶ μὲ τρομοκραστῆ φωνὴ εἶπε:

—Πολὺ καλά, κύριε... Εἶστε θανάσιμος ἔγχροός μου, βλέπω.. Μὰ καὶ ἀκαταλόγητα ἱπποτικά καὶ εἰλικρινής... Ἀντιληφθήκατε τὴ μεταμφιεσί μου, κι' ἀρνηθήκατε νά ἀμυνηθεῖτε.. Θὰ σὰς χτυπήσω λοιπὸν μὲ ἄλλον τρόπο, κι' ὄχι μὲ τὸ σπαθὶ.. Τώρα εἶστε ἐλεύθερος... Πηγαίνετε!... Σιωπή, κύριε!...

Οἱ τέσσερες εὐπατρίδαι, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἔτοιμοι νά διαμαρτυρηθοῦν, σταμάτησαν...

Ὁ Τραγκαθέλ ἦταν ἀσπρόχλωμος σάν φάντασμα..

Ἡ 'Αναΐς ἔβγαλε τὸ καπέλλο της, ὑποκλίθηκε στὸν νέο, καὶ τοῦ εἶπε:

—Κύριε, χαϊρετῶ τὴν ἀνδρεία σας, καθὼς κι' αὐτὸ τὸ αἷμα τοῦ ὁποῖο σὰς ἔχουσα!... Ὅριστε, κύριε Τραγκαθέλ... Ἀκολουθήστε με νά σὰς ὀδηγήσω ἔξω!

Ξεκίνησε πρῶτῃ αὐτῆ, σκεπτικῆ, καὶ συγκινημένη μουσικά ὡς τὰ κατὰθαθα τῆς ψυχῆς της. Σκεπτόταν τὰ ἔξης:

—Ἐξέρε ὅλη τὴ ζωὴ μου... Ἀσφαλῶς λοιπὸν εἶνε κατὰσκοπος τοῦ Ρισελιέ!... Κι' ὁμως... αὐτὴ ἡ εὐγένεια στὸ «βλέμμα του... αὐτὴ ἡ ἀνήκουστη γενναίότητά της... ὁ ἱπποτισμός της νά προτιμῆσῃ νά σκοτωθῆ παρά νά χτυπήσῃ μιὰ γυναίκα... ὦ, αὐτὰ, αὐτὰ δὲν εἶνε ἰδιότητες ἐνὸς худοῦ κατασκόπου!

Προχωρώντας ἔτσι ἡ 'Αναΐς, κι' ὁ Τραγκαθέλ ἀκολουθῶντάς της, διέσχισαν τὸν κήπο, μῆταν στὸ μέγαρο, κι' ἐφθασαν τέλος στὴν ἐξώπορτα του. Ἡ 'Αναΐς τοῦ ἀνοίξε ἡ ἴδια τὴν πόρτα, ἡ ὁποία ἔβλεπε στὸ δρόμο..

Πριν δρασκειλίοι το κατώφλι ε Τραγκαθέλ, τήν κύτταξε. Κυτάχτηκαν βραδεία στά ματία κι' οι δύο τους, μπρός στήν ανοιχτή πόρτα. "Έκεινη ήταν ταραγμένη, χλωμή. Αυτός ένοιωσε άνεκραστή αγωνία, και συγκίνησι μαζί. Το κεφάλι του γύριζε. "Όλη ή άπελπιωμένη άγότη του, ήταν έτοιμη νά ξεχειλίση απ' τή σφιγμένη καρδιά του...

—Τι άπερικεφία κάνετε, άγαπητή μου Άνναίς! έπτε τότε μία φωνή διαταχτική. Γιατί άφήντε αυτόν τόν κατάσκοπο, νά φύγη;

"Ο Τραγκαθέλ τινάχτηκε. Γύρισε, και στό πρώτο σκαλοπάτι τής έσωτερικής σκάλας του μεγάρου, είδε έναν λαμπροντυμένον εϋπατρίδη. "Ο εϋπατρίδης αυτός, τόν παρατηρούσε με τόση περιφρόνησι, ώστε ήταν πιό προσβλητική κι' απ' τό χειρότερο τών ρασιματών!

"Ο Τραγκαθέλ τόν άναγνώρισε άμέσως, κι' ένα κύμα πικρής, ένα κύμα φρικώδους χαράς, πλημμύρισε τήν καρδιά του: "Ήταν ό εϋπατρίδης έκείνου, τόν όποιο ή Άνναίς είχε αφήσει νά τής φιλήσει τά δύο μάγουλα, στό μοιραίο παγκάκι τού κήπου!..

Κι' ό Τραγκαθέλ παρευθός, βάδισε κατεπάνω του!

"Ο εϋπατρίδης αυτός, είδε τόν Τραγκαθέλ νά όρμησι πρós τό μέρος του και δέν κινήθηκε απ' τή θέσι του... Μά κατακτινίσει, όμως!... "Από θυμό;... "Από φόβο;

"Η Άνναίς παρατηρούσε και τόν δύο, βουθη και με πολύ ένδιαφέρον. Τή στιγμή κατά τήν όποια ό νεαρός όπλοδιδάσκαλος έφθασε στή σκάλα, ό λαμπροντυμένος εϋπατρίδης άνέθηκε κα τά ένα σκαλοπάτι. "Η Άνναίς δάγκασε τά χείλη τής, ό Τραγκαθέλ έμπερθε σπασμωδικά γέλια, κι' ό εϋπατρίδης μουρμούρισε:

—Ποιά λυσασμένης είστε σεις;

—Κύριε έπτε σαρκαστικά ό Τραγκαθέλ, άν άνεβαίνατε ακόμα ένα σκαλοπάτι, θά φαινόσαστε ψηλότερος!... Είστε από κείνους, που έχουν ανάγκη βάρους γιά νά γίνονται άτρατοί!..

—Ξέρете σε ποιόν μιλάτε; βροντοφώνασε τώρα ό εϋπατρίδης, άνεβαίνοντας όμως κι' άλλο ένα σκαλοπάτι.

—"Ακόμα; ξαναειρωνεύτηκε ό Τραγκαθέλ. "Ετσι άνεβαίνοντας, θά έξαφανιστήτε αιγά-σιγά μέσα στά σύννεφα!.. Θά σταθίτε σάν πελαργός επάνω στα κεραμίδια, καθώς πάτε!..

—"Αχρείε!... Βγάλε τό καπέλλο σου!... "Ομιλείς σ' ένα πρίγκιπα!

"Ο Τραγκαθέλ γύρισε πρós τήν Άνναίδα, κι' έβγαλε τό καπέλλο του με σεβασμό. "Επειτα γύρισε πρós τόν πρίγκιπα, τό φέρεσε προκλητικά, τό στέρωσε στό κεφάλι του μ' έναν χτύπο πιό προκλητικόν, κι' έπτε στόν εϋπατρίδη:

—Με προσβάλατε, κύριε... "Εδώ όμως, μέσα σ' αυτό τό σπίτι, έχετε άσυλο... Σας πληροφορώ όμως, ότι και πρίγκιψη βασιλικού αίματος άν είστε ακόμη, πρέπει νά μου ζητήσετε συγγνώμη άν σας πετύχω κάπου, έξω... "Αλλιώς, θά σας σκοτώσω!

Και βγήκε κατόπιν στό δρόμο, χωρίς νά στρέψη καθόλου τό κεφάλι του. "Η νέα τόν παρατηρούσε ν' άπομακρύνεται, ως πού ή κομψή του σιλουέττα έξαφανιστηκε στήν καμπή τού δρόμου.

—Θά ζητήσω απ' τήν μεγαλειότητά του τόν άδελφό μου, νά κλείσι στή Βασιλλή αυτόν τόν άθλιο! μουρμούρισε ό λαμπροντυμένος εϋπατρίδης σκεπτικός. Μήπως ξέρετε τόνόμα του, άγαπητή μου Άνναίς;

"Η νέα σκίρτησε ταραγμένη. "Εκλείσει άργα-άργα τήν πόρτα. Κι' ύστερα, χωρίς νά κυτάξει τόν πόσοσπο τόν πρίγκιπα, τού ψιθύρισε:

—Τόνού'ά του;... Μά τό λησμόνησα.

"Ο πρίγκιψη έκανε ένα κίνημα άνυπομονής, και ξεφώτισε:

—Θά τόν ξανάθρω, έγώ. Θά μάθω τόνόμα του, και... μά τήν άλήθεια, δέν θά τό ξεχάσω έγώ!... "Ας ειπε... Λοιπόν, άγαπητή μου Άνναίς;... "Εγώ τήν ύπόσχεσι σας, ότι θά ρήθε στή συνέντευξι μας στό μέγαρο ντέ Γκίζ;... "Ενετε, μου φαίνεται, νά ύποστηρίζετε κι' έσεις κάποια δικαιώματά σας!... Τά έγγραφα που μου δείξατε, βεβαιώνουν ολοκάθαρα ότι ό βασιλεύς "Ερρίκος σά-άναννώσε ως κόρη του!.. Είστε λοιπόν απ' τήν οικογένειά μας, άδελφή μου!..

Τά μαύρα ιάτια τής Άνναίς όσπερσπόδλησαν.

—"Αδελφή σας; Έκανε έντο-

να. Πρós όλίγου με φιλήσατε ως άδελφή σας;... Λοιπόν όχι, ύψηλότερα: Δέν είμαι απ' τήν οικογένειά σας!... Δέν ξέρω τόν πατέρα μου... Για σας, γιά όλους, είμαι ή Άνναίς ντέ Λεσπάρ... Για μένα, ό βασιλεύς είναι ό βασιλεύς μου... Κι' έσεις, ύψηλότερα, είστε ό άδελφός τού βασιλεύς μου, ό άδελφός τού Λουδοθίκου 13ου, είστε ό Γάστων δούξ τού Άνζού!.. Ναι, άνοίξα μπροστά σας τό κιβώτιο με τά έγγραφα μου: Μά τό κιβώτιο αυτό είναι τάφος... Και δέν θέλω νά ξεβαλω απ' τόν τάφο αυτόν, τήν ντροπή και τή συμφορά τής μητέρας μου!

"Ο Γάστων ντ' Άνζού άνατρίχασε. "Ο τόνος τής φωνής τής

Άνναίς, ήταν άπαίσιος, άμειλιχτος.

—Τι θέλετε λοιπόν; μουρμούρισε.

—Θέλω νά σκοτώσω τόν Ρισελί! μουρμούρισε έκείνη ύποκωφα Λίγο μ' ενδιαφέρει ή δύναμι του... Η ζωή του όμως είναι άσχετος γιά μένα... Θά ρθώ λοιπόν στή συνέντευξι μας, όχι γιά νά άναμιχθώ σε πολιτική συνωμοσία... Μεταξύ τού Ρισελί κι' έμου, ύπάρχει μία φανερή νομομαχία τού μηθάνου... "Απ' τήν ήμερα που γεννήθηκα, ή μητέρα μου σκυμμένη επάνω στήν κόυμα μου, έχυνε διαρκώς φλογερά δάκρυα ντροπής και κί μίσους έναντιον τού καρδινάλιου!.. Τόν καταρίσταν! "Επομένως, ή συγκομιδή τού καρπού τών δσκρύνων τής έκείνων θά είναι σίμα κι' έκδικησις, ύψηλότερα! Δέν μπορώ νά ξεχάσω τήν κατάρα τής παθαμένης.

"Ο άδελφός τού Λουδοθίκου 13ου άνατρίχασε περισσότερο. "Ερριε τριγύρω του ένα γοργό κι' έρευνητικό βλέμμα. Είθε πός ήταν όλομνάχος με τή νέα, έκεί μπρός στήν κλειστή έξώ-πόρτα. Τήν άνοίξε, είδε έρημιά στό δρόμο, κι' έτοιμος ν' άποσυρθί, ψιθύρισε:

—"Οπωσδήποτε, μην ξεχάσετε νά ρήθε στή συνέντευξι μας...

"Υστερα από όχτώ ήμέρες άκριθώς, και στό μέγαρο τού ντέ Γκίζ. "Ασφαλώς, θά μπορούσαμε νά συνεννοηθώμε, όλοι μαζί... "Εμείς οι άλλοι, καταστρέφοντας τόν Ρισελί, θέλομε νά καταστρέψουμε μία πολιτική δύναμη επικίνδυνη γιά μας... Κι' έσεις, καταστρέφοντάς του, θέλετε νά έκδικήσετε τή φοιχτή δολοφονία τής μητέρας σας...

—"Απατάσθε, ύψηλότερα! ξεφώνισε ύπερήφανα ή Άνναίς, διακόπτοντάς τον. Δέν θέλω νά έκδικηθώ τόν τρόπο, με τόν όποιο πέθανε ή μητέρα μου, αλλά τόν τρ όποιο με τόν όποιο μ' έφερε στόν κόσμο, άθελά τής, ντροπιασμένη απ' τόν μισοτό αυτόν έχθρο μου!..

"Η μεγάλη αίθουσα τού καπηλείου τής Χώρας Ούδάρ, κατά τό μεσημέρι αυτό, βούιζε από γέλια, από βορυωδή ξεφωνητά, από "ετσουκρίσματα" ποτηριών.

Φοιηταί, άξιωματικοί, στρατιώτες, καλόγηροι, όλοι τους σγεδόν μανιώδεις «κράσσοπατέρες», βρισκόντουσαν έκεί μέσα. Τά έλινα τραπέζια τους ήσαν γεμάτα από κρασιά και φαγητά.

"Η ύπηρέτριες, με κοντά φουστάνια, με γυμνά μπράτσα, έτρεχαν ανάλαφρες απ' τή μία παρσα στήν άλλη, σερβιρίζοντάς τους άνυπόμονους και μισομεθυσμένους πελάτες. Καί στα περάσματα τους, άπαντούσαν μ' ένα χαμόγελο στους μέν, ή μ' ένα μπάτσο στους δέ...

"Οχτώ ήμέρες είχαν περάσει άκριθώς στό μεταξύ, μετά τη νομομαχία τού Τραγκαθέλ και τής Άνναίς ντέ Λεσπάρ, στό μέγαρο τής τής όδοσ Κορτώ. Δηλαδή, άκριθώς αυτή τήν ήμερα, και κατά τό βράδυ, θά γίνονταν στο μέγαρο ντέ Γκίζ ή μυστηριώδης έκείνη συνάθροιση, γιά τήν όποια είχε μιλήσει ό δούξ Γάστων ντ' Άνζού, και στήν όποια είχε ύποσχεθί νά παρευρεθί, κι' ή Άνναίς ντέ Λεσπάρ.

Κατά τό μεσημέρι λοιπόν αυτό, ένας εϋπατρίδης μπήκε στήν αίθουσα τού καπηλείου.

Είχε σπαθί στή μέση του, καπέλλο χωμένο προκλητικά ως τό άσιότερο αΐτί του, ή αϋθάδεια έλαμπε στό μάτια του, και μία άγέρωγη ύπερφάνεια σούφρωσε τά χείλη του. Ζήτησε μία θέσι, απ' τήν όποια θά μπορούσε νά βλέπει καλά τήν πόρτα τής εισόδου. Και καθίζοντας στήν καταλληλότερη θέσι που βρήκε, μουρμούρισε:

—"Ο διάβολος νά τυλίξει στήν ούρα τόν τόν καρδινάλιο, που

'Ο Μπλου τράθηξε πρós τό μικρό δωμάτιο, όπου τόν περίμεναν οι φίλοι του...

μου ανέθεσε να επιβλέπω αυτούς τους παλαιθρόπους!... Ζητάω να βρω, αν είμαι πλασμένος, εγώ, ένας Σαμπριάκ, ένας βαρδώνος, για να επιβλέπω έναν παλαιθρόπο Ρασκάς, κι' έναν παλαιθροχρίον Κορινιάν!...

—Ήταν πραγματικά ο βαρδώνος ντε Σαμπριάκ, αυτός ο ευπατριδής Λιγάκι χλωμός ακόμη απ' την πληγή εκείνη, την όποια τού είχε «χαρίσει» ο Τραγκαθέλ, αλλά με τριπλασιασμένη την αυθάδεια του—ξέ αιτίας της ευνόιας του καρδιναλίου—στρογγυλοκάθησε στη θέσι του. Έστριψε κατόπιν τὸ κόκκινο μουστάκι του, χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ ξύλινο τραπέζι, καὶ ξεφώνησε:

—“Ε, κορίτσι μου!... Για κόπιασε κι' απ' ἐδῶ!...”

Ἡ κοπέλλα στὴν ὁποία μίλησε ἔτσι ὁ βαρδώνος, τούρριξε ἕνα ψυχρὸ βλέμμα βουθῆ. Ἐπειτα, κάλεσε μιά σερφιτόρο καὶ τῆς εἶπε:

—Μαγδαληνή, κούταξε τί θέλει να πῆ ὁ κύριος!

—Ἀμέως, δεσποινίς Ρόζα! ἀποκρίθηκε πρόθυμα ἡ σερφιτόρος, κι' ἔτρεξε πρὸς τὸ βαρδώνο.

—Διάβολε! ξεφώνισε προκλητικά ἐκεῖνος. Ὁ κύριος ἐπιθυμῆ με' να πῆ ἕνα μπουκάκι ἐκλεκτοῦ κρασιοῦ τοῦ Ἀνζού!... Μά ἐπιθυμῆ ἐπίσης, να τὸ τὸ σερφίρ ὄχι ἡ Μαγδαληνή, ἀλλ' ἡ δεσποινίς Ρόζα!...

Ἡ δεσποινίς Ρόζα, ἡ ὥραια μοναχοκόρη τῆς ἰδιοκτητρίας τοῦ καπλείου χήρας Οὐδάρ—γιὰ τὴν ὁποία ἔχουμε μιλήσει, ἠδη—δὲν φάνηκε να ταραχθεῖ ἀπ' τὴν αυθάδεια αὐτῆ. Ἰσαῖσα, μὲ ἡρεμὴ φωνή, εἶπε στὴν ὑπέρητρα:

—Ἀκουσε, Μαγδαληνή!... Κρασιὸ τοῦ Ἀνζού να φέρης στὸν κύριο!

—Κι' ἐγὼ, λέω, να μὲ σερφίρ ἡ Ρόζα τὸ κρασιὸ αὐτό! ξεφώνισεν μανώδης ὁ Σαμπριάκ.

Ἡ Ρόζα δὲν ἀποκρίθηκε. Κιττούσε κάποιον, ὁ ὁποῖος ἔμπαινε τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Αὐτὸς ὁ κάποιος, ἦταν ὁ κόμης ντε Μαλωῦ.

Πίσω ἀπ' τὸν Μαλωῦ, μῆκε συγχρόνως στὴν αἴθουσα κι' ἕνας κοντόχονδρος ἄνθρωπος. Κούταξε προσηκτικά ἄλλους ἐκεῖ μέσα, ξεχώρισε τὸν βαρδώνο, κι' ἀμέως πῆγε πρὸς τὰ κε' μουρμουρίζοντας:

—Λαμπρά!... Ὁ καταραμένος Κορινιάν δὲν ἦρε λοιπὸν ἀκόμα... Ἐταῖ βα κουβεντιάσω ἐξηνσιαστος μ' αὐτὸν τὸν φαῦλο τὸν Σαμπριάκ, τὸν ὁποῖο ὁ ἐκλαμπρότατος καρδιναλῖός μου εὐαρεστήθηκε να μᾶς δώσει γιὰ ἀρχηγό!

Ἦταν ὁ Ρασκάς φαϊκά, αὐτὸς ὁ κοντόχονδρος. Κρατώντας λοιπὸν στὸ χέρι τὸ καπέλο του—τὰ φτερά τὸ ὁποῖο ἀρώναν τὸ βρώμικο πάτωμα—πλησίασε με' γλιές ταπεινὲς ὑποκλίσεις τὸ τραπέζι, στὸ ὁποῖο καθόταν καὶ βασιτμοῦσε... καὶ θορυβοῦσε ὁ βαρδώνος ντε Σαμπριάκ.

Ἡ κόμης ντε Μαλωῦ πάλι, εἰσάγει τὴν αἴθουσα με' τὸ συνηθισμένο γαλήνιο ὄφος του. Ἐφθασε κοντὰ στὴ Ρόζα, τὴν ὁποία καὶ χαίρεται με' λεπτὴ ἀδρότητα, σὴν να χαίρετοσε μιά ἀριστοκράτιδα. Κι' ὅμως, ἡ Ρόζα ἦταν κόρη μιᾶς κατήλου, καὶ κατῆλος ἐπίσης ἡ θία. Τὸ στήθος τῆς ἀστόσο τρεμουλιαξε ἔλαφρά, μὲ τὴν χαίρεται ὁ κόμης, καὶ τὸ ὄρατο πάτωμα πὴ τῆς βάσφηκε λίγες στιγμὲς μ' ἕνα φευγαλέο ρόδινο χρώμα...

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ κόμης ντε Μαλωῦ θὰ ἦταν κάπου σαράντα χρόνων. Ὡστόσο, κι' ὁ Τραγκαθέλ ἀκόμη, ὁ ὁποῖος ἦταν σὺ ἀνίσταμα τῆς νεότητός του, ζήλευσε τὴν ἡσυχὴ ρώμη τοῦ κόμης, τὴν ἀριστοκρατικὴ του χάρι, καὶ τὴν κομψότητά του, ἡ ὁποία περιφρόνησε κάθε ἐπιτήδεια. Ἦταν μετρίου ἀναστρατοῦ, μιλοῦσε πολὺ λίγο, καὶ δὲν χειρονομοῦσε ποτέ του. Ἦταν ψυχρὸς στὸ παρρησιαστικὸ του καὶ φαινόταν ὅτι ἐκρυβε ἐπιμελῶς τῆς μυστικῆς χαρῆς του ἢ τῆς μυστικῆς λύπης του, ἂν τυχὸν εἶχε τέτοιες. Ἦταν ἕνας εὐπατριδής, ὄχι μονάχα γιὰ τὸν τίτλο τοῦ κόμης, τὸν ὁποῖο τοῦδωσε ἡ τύχη τῆς γενιῆσός του, ἀλλὰ καὶ στὴν ὑπερήφανη ψυχῆ του καὶ στὸν εὐγενικὸ του χαρακτήρα!

Ἡ Ρόζα ἦταν κόρη μιᾶς κατήλου. Κι' ὅμως, ὅταν τὴν ἔβλεπε κανένας πλάι στὸν κόμη, δὲν μπορούσε να νοιώσῃ ποῖος ἦταν ἀπ' τοὺς δύο τοὺς ὁ ἀριστοκράτης καὶ ποῖος ὁ κοινὸς ἀστός. Κι' οἱ δύο τοὺς

ἐκλείναν μέσα τους τὴ λαμπρὰ εὐγένεια σὺς τρόπους καὶ στὴν ἐξωτερικὴ ἐμφάνισί τους, τὴν ὁποία χαρίζουν ἡ ὑπερηφάνεια τῆς ψυχῆς κι' ἡ καλλονὴ τοῦ πνεύματος.

—Ἦλθαν ὁ Τραγκαθέλ κι' ὁ Νενταριόλ; ρώτησε χαμηλόφωνα ὁ Μαλωῦ.

—Σὰς περιμένουν στὸ δωμάτιο, κύριε κόμη! εἶπε ἡ Ρόζα.

—Εὐχαριστῶ, δεσποινίς! ξανάπε ὁ Μαλωῦ, μεγαλόφωνα τὴ φωνά αὐτῆ.

—Ὡ, ὦ, δεσποινίς! γέλασε σαρκαστικά ὁ Σαμπριάκ. Καὶ πόσο τῆς ταιριάζει ὁ ἀριστοκρατικὸς αὐτὸς τίτλος, μὰ τὴν ἀλήθεια!... Λοιπὸν, δεσπ...!

Δὲν ἀποτελείετο τῆ φράσι του, ὁ Σαμπριάκ, τὸ βλέμμα του, τὸ ὁποῖο ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν προσηλωμένο στὴ Ρόζα ἔπεσε στὸ πρόσωπο τοῦ Μαλωῦ. Τὰ μάτια του, ἔπαυσαν τότε στὴ στιγμὴ να ἐκφράζουν θυμὸ, καὶ σκοτεινιάσαν ἀπὸ μῖσος καὶ τρόμο, χλωμάσε ἀπαίσια, ὁ βαρδώνος ντε Σαμπριάκ. Καὶ ὥσπασε στὴ στιγμὴ, ἕνα ἰβρώτας φόβου κουλῶσε στὸ μέτωπό του.

Ὁ Μαλωῦ τὸν κούταξε ψυχρά. Βλέποντας ὅμως τὴν τρομαγμένη στάσι του, ἀναγκάσθηκε λιγάκι τοὺς ὤμους κι' εἶπε:

—Βλέπω βαρδῶ, ὅτι με' θυμηθήκατε καλὰ ποῖος εἶμαι!... Κι' αὐτὸ μὲ ἄρει!

Γύρισε ὑστερα στὴ Ρόζα, καὶ τῆς εἶπε με' ἀδρότητα:

—Ἀκούστε, δεσποινίς! Ὁ κύριος βαρδώνος ντε Σαμπριάκ σὰς ζητᾶει—μέσον ἐμοῦ—συγγνώμη, γιὰ τὴ στάσι του ἀπάνω τῆς σας... Καὶ σὰς ὑπόσχεται, ὅτι θὰ κρῦθῃ στὸ μέλλον τόσο καλὰ τὴν αυθάδειά του, ὥστε δὲν θὰ ἀναγκασθῆτε ποτέ ν' ἀμυνθῆτε!

Ἐστριψε ὑστερα τὴ ράχι του περιφρονητικά στὸν ἀναδοῦ βαρδώνο, καὶ πρᾶξῃ πρὸς τὸ μικρὸ δωμάτιο, ὅπου τὸν περιμέναν οἱ φίλοι του, ἀνεβαίνοντας γοργὰ τῆς σκάλες. Ἡ Ρόζα τὸν ἀκολούθησε, συγκινημένη ἔντονα ἀπ' τὴ ἀπροσδόκητὴ ἐκείνη σκηνή.

Ὁ Σαμπριάκ τότε, κίτρινος σὰν λεμόνι, ζαλισμένος, ἄρπαξε με' λύσσα τὸ μπράτσο τοῦ Ρασκά καὶ μουρμούρισε στὸ αὐτὸ του:

—Σ' ἐξορκίζω σ' ὅτι ἀγαπᾶς, να μᾶθῆς ποῦ πάει ὁ ἄνθρωπος αὐτός!... Καὶ να μὴν τὸν χάσῃς ἀπ' τὰ μάτια σου!

Ὁ Ρασκάς ἦφερε καλὰ τὸ καπλείο, καθὼς κι' ἔλεγε τῆς κρυφῆ καὶ φανερῆς γωνίης του. Ἦφερε λοιπὸν, ὅτι τὸ μικρὸ δωμάτιο—στὸ ὁποῖο ἤπῃκε ὁ Μαλωῦ—φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μικρὸ παράθυρο. Τὸ δὲ παράθυρο αὐτό, ἔβλεπε σὲ μιά στενὴ αὐλή.

Ὁ Ρασκάς λοιπὸν, βῆκε με' τρόπο στὴν αὐλὴ αὐτῆ, κι' ἐκλείσε τὴν πόρτα. Στάθηκε κατόπιν λίγες στιγμὲς, κι' ἀναρωτήθηκε: Πῶς θὰ καταφέρνε να βλέπῃ, χωρὶς κανένας να τὸν βλέπῃ;

Τὸ παράθυρο βρισκόταν μόλις δύο βήματα μακριὰ του. Ἦταν κλειστό. Κι' ὁ Ρασκάς ἔκανε να κινήθῃ πρὸς τὰ κε', σκοπεύοντας να σκαρφαλώσῃ καὶ να κρυφοκτυτᾶθῃ ἀπ' τὰ τζάμια μέσα.

Σαφικὰ ὁ Ρασκάς κερφώθηκε στὴ θέσι του...

Μά σαφικὰ, κερφώθηκε στὴ θέσι του. Πίσω ἀπ' τὴν πόρτα ἐκείνη, τὴν ὁποία εἶχε πρὶν κλείσει, καὶ μέσα στὸν σκοτεινὸ διάδρομο—τὸν ὁποῖο εἶχε πρὶν περάσει, γιὰ να βγῆ στὴν αὐλή—ἀκουσε μιά ὑποπτη φωνή. Κι' ἡ φωνὴ αὐτῆ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

—Ἐίστα βέβαιος, Λουμπέν, ὅτι εἶπε στὴν αὐλή;

—Μάλιστα, σεβαστὸ μοι! ἀπάντησε μιά δεύτερη φωνὴ στὴν πόρτα. Ὡριμισμένος θὰ ἔντε στὴν αὐλή, σὰς λέω!... Πηγαίνετε λοιπὸν, καὶ διορθώστε τον!

Ὁ Λουμπέν ἦταν ὑπάλληλος τοῦ πανδοχείου αὐτοῦ. Γεῖο παλληκάρι, με' μπόττας σιθωρὰ δὲν γνώρισε καθόλου τὸν Ρασκά. Κι' ὅταν ἡ ἀβῆλος αὐτὸς κατάσκοπος εἰπάνε καυσιὰ φοσὰ στὸ καπλείο, ἀπόθευσε τὸ Λουμπέν ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιθάνι.

Κι' ἡ πρώτη φωνή, αὐτῆ τοῦ μιλοῦσε στὸν Λουμπέν, ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ «σεβαστοῦ» καπουκίου ἀδελφοῦ Κορινιάν!

—Τρόχιος καλὰ τὸ μαχαρῖ; ξανακοῦστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Κορινιάνου.

Ὁ Ρασκάς πάγωσε. Κατάλαθε, πὼς ἡ καρδιά του ἀρνεῖται να χτυπᾶ...

(Ἀκολουθεῖ)